

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών αρχαιοτάτων.

Δέκα κι' όκτώ Γεννάριον,
Τριψίδι θ' άριόδαρον.

**Άντάρα και γιαγκίνι
στό φλογερό καμίνι.**

Εν τῷ μίσῳ τῆς ἀντάρας καί τῆς ζέλης τῆς πολλῆς
κι' ὁ γενναῖος Φασουλῆς,
φλογερός ἐπαναστάτης μέ σπαθί καί μέ τουφεκί,
πρό τοῦ Πανεπιστημίου βαρβάρητος ντῶρος στέκει,
καί φερμάρει μὴ κανένας ἐρρύσολος φανῇ
καί τοιαῦτα προσφωνεῖ :

Τίποτ' ἀνοικτό 'στό κράτος μίαν ἡμέρα δὲν θά μείνῃ,
αἰεὶ, σ' ἔκλεισαν καί σίνα, φλογεράτατο καμίνι....

Ἐξ ἡμῆες δὲν θ' ἀνάβῃς, ἐξ ἡμῆες δὲν θά φλέγῃς,
ἐξ ἡμῆες τῆς σορίας τὰ μακάριζα δὲν θ' ἀρμύγῃς,
ἐξ ἡμῆες δὲν θ' ἀκούσουν τὴν ἀντάρα σου, νιότης,
Γρηγόριος, ὁ Ρήγας, κι' ὁ σοφώτατος ὁ Χιώτης.

Ἐξ ἡμῆες 'στό σκοτάδι δίχως γράμματα καί φῶτα,
ἐξ ἡμῆες τὰ βιβλία θά σκιάσουν 'στὸν εὐρύτα,
θὰ διαβάνουν τόσας ὁραὶ, θὰ διαβάνουν ἑβδομάδες,
κι' ἡ γλαυκώπις 'Αἰθῆα
θὰ διδάσκῃ τῆς σορίας τοῦ Πρωτάνει κι' Οὐλεμάδες
πῶς ν' ἀπλώνουν τραχανά.

Ἡ πωγὴ πατρίς φωνάζει ἐδίχως φῶτα τί θά γίνω ;
Ἡ κ' ἰγὼ κυτᾶζω τώρα τὸ δωματίον ἐκίνο,
ὅμ μ' ἐξέτασαν κι' ἐμένα μιά φορὰ τὸν κακομοῖρον
κι' ἦταν ἓνα πανηγύρι,
καί μ' ἀπείριψε 'στό τέλος
γιὰ τὰ μέτρα καί τῆς πῆχαις
ὁ γεννάτος ὁ Σιμιτλός,
ποῦ δὲν εἶχε τότε τρίχεις.

Ποῦ γερούδια, σουπῖνα, ποῦ τὸ Κλάσεν εἰ κανόνες,
κι' οἱ τῆς γνώσεως λευμάνες ;

Ἡ ! τὸ βλέπω μὲ λαχτάρα καί νομίζω πῶς θὰ κἀνω
ἐξέτασις σὺν καὶ τότε...

Γρηγορεῖτε στρηγιγμένοι 'στὰ τουφεκία σας ἀπάνω,
φοιτητα καί στρατιώται.

Έτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆκοντα ἐπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καί πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόδια πέντε κι' ἑβδομήντ' ἀκόμη,
μέ περιπολίας ἔγμεσαν οἱ δρόμοι.

«Κι' ἐγὼ στέκω σοβαρὸς
τοῦ ταμένους μας φρουρός.

Ἄλλὰ τάχα πῶς δὲν εἶναι μίς 'στὰς συναθροίσεις
κι' ἡ φοιτήτρια Ροκᾶ
τώρα πύχουν ἀργίψει καί ζητοῦν χειραφετήσεις
τῶν Ρωμῶν τὰ θηλυκά ;

«Πῶς κι' ἡ πρίν Ζάν-Ντάρκ δὲν στίκει
μέ σπαθί καί μέ τουφεκί ;

Ποῦναι κι' ἄλλαις, ποῦ βροχάζουν τῆς σορίας τὸν πυρσόν,
νὰ φυλάξουν ὅλη νύκτα τὴν κοιτῶτα τῶν Μουσῶν ;
Γρηγορεῖτε στρηγιγμένοι 'στὰ τουφεκία σας, φρουροί,
καί 'στό ταίμενος τῶν φῶτων Ἀστυνόμος δὲν χωρεῖ.

«Δὲν μας σκιάζουν τῆς Συγκλήτου καί τῶν ἄλλων τὰ κα-
καί πληθὰ φορούμε σάλια... [πρίτσα
Πατριάρχῃ μαρμαρίνει, σπάσει μέ τὴν πατερίτσα
ἐρρύσολα κεράλιν.

Καί σὺ, Ρήγα πρωτομάρτυ,
ποῦ μέ βλέπεις λλοῖνα,
φρούρει τοὺς φρουροὺς κι' ἐμένα
τὸν ξυλίνιο τὸν ἀντάρτη.

«Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καί μὴ 'μύρα θ' ἀνατεῖλῃ,
ποῦ θὰ κλείσουν καί Ταμιεῖα καί νκεὶ Διακαστηρίων
μὲς 'στό κράτος τῆς ἀμάκας, ποῦ τοῦ Στέμματος οἱ στύλοι
ψάλλουν ὕμνους καί παιάνας τῶν Δημάρχων Ζαφειρίων,
καί καθεὶς κατσοικολιότης καί βρωμιόκρης καί τσολιγὰς
λάμπει μπρὸς μας σὺν ζαφείρι,
καί περνεῖ γιὰ δευτέρως μας Θεόδωρος καί Βασιληᾶς
καί τὴν νῆστερκα μας εἰκτερεί.

«Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καί θά 'ῶτε μίαν ἡμέρα
καί Μαρίτσι καί Καυόραις νὰ φυτρώσουν κι' ἐδῶ πέρα,
κι' ὅλ' ἡ πλάσις τῶν οὐνείων, κι' ὅλ' ἡ πλάσις ἡ σμενῇ,
ποῦ τὴν 'στόλιναν τὰ ῥόδα ζηλεμμένης κοροχιάς,
θὰ πετάξῃ μίαν ἡμέρα κουρελιάρκα καί γυμνὴ
κι' ἓνα θέατρο θὰ γίνῃ Γαλλικὴ ζεταπασαζ.